

Sygn. akt II AKzw 246/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kopczyński

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Urgacza

po rozpoznaniu w sprawie **S. K.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 10 stycznia 2017 roku, sygn. akt IV Kow 1402/16

w przedmiocie umorzenia postępowania wykonawczego dotyczącego zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania

UZASADNIENIE

Wniesione zażalenie okazało się o tyle skuteczne, iż spowodowało uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania.

Skarżący trafnie podniósł, iż badając warunki formalne wniosku skazanego, a konkretnie wymiar orzeczonych wobec niego kar podlegających wykonaniu, Sąd I instancji nie dostrzegł, iż w postanowieniu Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 28 lipca 2016 r. o zarządzeniu wykonania kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Cieszynie z dnia 9 lipca 2014 r. o sygn. akt II K 789/14, Sąd ten na podstawie art. 75 § 3a k.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. orzekł jednocześnie o skróceniu wymiaru kary zarządzonej do wykonania do 1 roku pozbawienia wolności. W konsekwencji Sąd I instancji błędnie uznał, iż wymiar orzeczonej wobec skazanego kary przekracza jeden rok, w związku z czym umorzył postępowanie dotyczące zezwolenia na odbywanie jej w systemie dozoru elektronicznego ze względu na niespełnienie przesłanki z art. 431a § 1 pkt 1 k.k.w.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie przychyliła się do poglądu, iż w chwili orzekania o dopuszczalności tzw. dozoru elektronicznego konieczne jest m.in. ustalenie, które z kar pozbawienia wolności podlegają wykonaniu i w jakim zakresie, albowiem to suma kar podlegających wykonaniu, a nie suma kar orzeczonych powinna być rozstrzygająca (podobnie SA w Katowicach odnośnie kar odroczonej – zob. postanowienie SA w Katowicach z dnia 11 marca 2014 r., II AKzw 299/14, OSA 2014, nr 10, poz. 3-6). Stanowisko to jest tym bardziej przekonujące w świetle ratio legis art. 75 § 3a k.k., którego podstawą jest wyważenie dolegliwości kary jaką winien ostatecznie odczuć skazany, w przypadku zarządzenia do wykonania kary warunkowo zawieszanej w kontekście całego przebiegu okresu próby. Nie można bowiem zapominać, iż kara warunkowo zawieszona w przypadku zarządzenia

jej wprost w całości do wykonania jako kara bezwzględna w świetle całokształtu postawy skazanego w okresie próby mogłaby okazać się zbyt surowa. Skoro więc skazanemu skrócono wymiar kary zarządzonej do wykonania do 1 roku pozbawienia wolności, winien on móc zarazem skorzystać z wszystkich dobrodziejstw jakie się z tym wiążą, w tym i możliwości ubiegania się o odbywanie ww. kary w warunkach SDE, co jak zresztą podnosi skarżący, Sąd zarządzający wykonanie kary w jego sprawie miał właśnie na uwadze.

Skoro zatem kara pozbawienia wolności, co do której skazany ubiega się o odbywanie w SDE nie przekracza już granicy jednego roku, należało stwierdzić, iż przeszkoda formalna, która stanowiła podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia w istocie nie występuje. Zachodzi zatem konieczność uchylenia przedmiotowego orzeczenia i ponownego przeanalizowania przez Sąd wniosku skazanego odnośnie wystąpienia przesłanek merytorycznych do udzielenia zgody na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego, które nie były do tej pory przedmiotem jego rozpoznania.

W związku z powyższym orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia powiadomić skazanego i jego obrońcę,
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 21 marca 2017 roku.